

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 309/2020-67

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Duditsa v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou MAPLE & FISH s. r. o., Dunajská 15/A, Bratislava, IČO 36 718 432, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Viliam Karas, PhD., proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 9 C 80/2007-326 z 11. januára 2016, rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 142/2016-378 z 20. júna 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 228/2018 z 26. septembra 2019 takto

rozhodol:

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. decembra 2019 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto nálezu. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 309/2020-29 z 23. júna 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv uznesením najvyššieho súdu, a vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a pripojeného spisu všeobecného súdu vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Sťažovateľka si uplatnila proti hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislave reštitučný nárok podľa zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „zákon č. 161/2005 Z. z.“). Podľa sťažovateľky bolo preukázané splnenie všetkých podmienok, ktoré tento zákon vyžaduje pre úspech v reštitučnom konaní, a medzi stranami zostalo sporné iba to, či predmetné nehnuteľnosti sú spôsobilým predmetom vydania.

4. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 9 C 80/2007-326 z 11. januára 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľky zamietol. Dôvodom bola skutočnosť, že podľa okresného súdu je vylúčené, aby pozemok mohol slúžiť poľnohospodárskej výrobe.

5. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2 Co 142/2016-378 z 20. júna 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozsudok okresného súdu potvrdil z rovnakého dôvodu ako okresný súd.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutému uzneseniu o odmietnutí dovolania sťažovateľka podala túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Súčasný stav a využitie pozemkov nijako nebránia ich využitiu na poľnohospodárske účely a nehnuteľnosti sú spôsobilým predmetom vydania v rámci reštitučného procesu.

b) Sťažovateľka zastáva názor, že predmetné nehnuteľnosti je možné (aj s prihliadnutím na ich lokalitu a územný plán mesta) využiť na hospodársku činnosť, a to konkrétne na chov hospodárskych zvierat, pestovanie rôznych plodín, stromov, kvetov, kríkov, čo rovnako predstavuje poľnohospodársku výrobu.

c) Vydaniu nehnuteľností nemôže brániť ani skutočnosť, že tieto pozemky boli (a údajne aj sú) využívané na rôzne kultúrne podujatia a parkovanie motorových vozidiel.

d) Nemôže byť na ujmu sťažovateľky skutočnosť, že predmetné nehnuteľnosti v lete návštevníci kúpaliska neoprávnene využívajú ako odstavnú plochu pre motorové vozidlá.

Podľa sťažovateľky je napadnuté rozhodnutie arbitrárne a zjavne neodôvodnené.

8. Sťažovateľka vyvodzuje, že najvyšší súd reštriktívnym výkladom zákona č. 161/2005 Z. z. porušil jej základné práva uvedené v bode 1 odôvodnenia tohto nálezu.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

9. Najvyšší súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že v odôvodnení svojho rozhodnutia vyslovil, že vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) nezistil taký postup súdov v základnom konaní, ktorý by znamenal porušenie základného práva sťažovateľky na spravodlivý proces. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd skonštatoval neprípustnosť dovolania z dôvodu, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435. Najvyšší súd sa v dovolacom konaní vysporiadal s námietkami sťažovateľky a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Najvyšší súd ponecháva rozhodnutie o ústavnej sťažnosti na úvahe ústavného súdu.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

10. Zúčastnená osoba, ktorou je hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, uviedla, že vo veci bolo vykonané riadne dokazovanie, ktoré bolo rozsiahle a spojené s obhliadkami na mieste. Sťažovateľka bola na všetky úkony riadne predvolaná a oboznámená s vykonaním dokazovania a mala možnosť sa k uvedenému vyjadriť. Podľa zúčastnenej osoby žiadne súdy nemajú rozhodovať podľa predstáv žalobcov, ale podľa riadne vykonaných dôkazov a v súlade s ustanoveniami platných právnych predpisov, čo v tomto konaní bolo aj splnené. Podľa názoru zúčastnenej osoby označené základné práva sťažovateľky neboli porušené.

III.3. Replika sťažovateľky:

11. Sťažovateľka vo svojej replike uviedla:

- a) Dovolací súd nijako konkrétnejšie neodôvodňuje svoje tvrdenie o tom, že uznesenie najvyššieho súdu nie je možné považovať za svojvoľné alebo zjavne nedôvodné.
- b) Dovolací súd v napadnutom uznesení vymedzil prípustnosť dovolania a posúdil naplnenie dovolacích dôvodov takým neudržateľne formalistickým spôsobom, že fakticky vylúčil možnosť akéhokoľvek prieskumu rozhodnutí dovolacím súdom, zamedzil sťažovateľke možnosť nápravy mimoriadne závažných pochybení okresného súdu a krajského súdu v dovolacom konaní.
- c) Dovolací súd mal v takomto prípade zjednať nápravu a rovnako mal garantovať súlad rozhodovania všeobecných súdov so zákonmi a s ústavou, čo sa v danom prípade nestalo.
- d) Dovolací súd vôbec neposudzoval správnosť, zákonnosť ani ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu ani odvolacieho súdu, ale celú svoju argumentáciu venoval neprípustnosti dovolania v zmysle Civilného sporového poriadku.
- e) Pochybenia okresného súdu i krajského súdu pritom podľa sťažovateľky dosahujú takú intenzitu, že nimi boli porušené základné práva sťažovateľky.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základných práv je založená na jej tvrdení o nezákonnosti, svojvoľnosti a neodôvodnenosti napadnutého uznesenia.

13. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

14. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

15. Na účely posúdenia opodstatnenosti tvrdení sťažovateľky sa ústavný súd oboznámil s dovolaním, v ktorom sťažovateľka argumentovala tým, že pre posúdenie, či sporné parcely možno vydať podľa ustanovení zákona č. 161/2005 Z. z., je určujúci skutočný stav, a nie to, ako sú druhovo vedené v katastri nehnuteľností. Podľa presvedčenia sťažovateľky sporné pozemky boli v minulosti súčasťou poľnohospodárskej pôdy a v súčasnosti sú nezastavané, porastené trávou, náletovou zeleňou, porastami a stromami, takže ide o spôsobilý predmet vydania v rámci reštitúcie. Podľa sťažovateľky je nesprávny záver, že neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala možnosť potenciálneho poľnohospodárskeho spôsobu využitia sporných parciel, pretože nič nebráni budúcej potenciálnej poľnohospodárskej využiteľnosti sporných parciel. Opačný záver súdov je arbitrárny a zjavne neodôvodnený a zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. V tejto súvislosti súdy oboch inštancií nerešpektovali právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na jednej strane zohľadnili len tvrdenia žalovaného a na druhej strane sa vôbec nevysporiadali s námietkami sťažovateľky, ktorými spochybňovala tvrdenia žalovaného. Podľa sťažovateľky rozsudky súdov oboch inštancií záviseli od posúdenia právnej otázky, ktorá nebola riešená dovolacím súdom, a to konkrétne, či pre vydanie pozemku podľa zákona č. 161/2005 Z. z. je potrebné, aby sa na ňom v čase vydania reálne uskutočňovala poľnohospodárska činnosť.

16. Najvyšší súd poukázal na svoju staršiu judikatúru (R 111/1998) týkajúcu sa prípustnosti dovolania pred nadobudnutím účinnosti nového procesného predpisu (Civilného sporového poriadku), v zmysle ktorej nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá prípustnosť dovolania. Na podstate zásady, podľa ktorej nepreskúmateľnosť je procesnou vadou, ktorá je odlišná od vady zmätočnosti, zotrvalo aj stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „*Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.*“ Aj keď Civilný sporový poriadok v súvislosti s úpravou dovolania a dovolacieho konania nepozná pojem „iná vada“ tak,

ako ho uvádzali ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, je nepochybné, že k procesným vadám odlišným od väd zmätočnosti (k vadám označovaným predchádzajúcou právnou úpravou ako „iná vada“) môže v praxi všeobecných súdov dochádzať (a dochádza aj v súčasnosti). Toto stanovisko je preto podľa najvyššieho súdu v rozhodovacej praxi považované za naďalej aktuálne.

17. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí ďalej zhrnul, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie.

18. Podľa najvyššieho súdu súdy oboch inštancií nezostali len pri konštatovaní stavu podľa údajov katastra nehnuteľností, ale pristúpili aj ku skúmaniu, aké je súčasné využitie sporných parciel. Na podklade výsledkov dokazovania, ktoré bolo vykonané listinnými dôkazmi, svedeckými výpoveďami a tiež ohliadkou miesta, dospeli k záveru, že sporné parcely nie sú vedené ako poľnohospodárska pôda, nie sú v súčasnosti poľnohospodársky využívané a žalobkyňa (sťažovateľka) neuniesla dôkazné bremeno, lebo nepreukázala, že tieto parcely sú potenciálne poľnohospodársky využiteľné. Dovolací súd uzavrel, že dovolanie sťažovateľky podľa § 420 písm. f) CSP nie je prípustné.

19. Najvyšší súd ďalej uviedol, že žalobkyňa (sťažovateľka) opiera prípustnosť dovolania aj o dôvody podľa § 421 ods. 1 CSP [rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne]. Najvyšší súd poukázal na to, že v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je relevantný odklon niektorého krajského súdu od právnych záverov zaujatých pri riešení určitej otázky inými krajskými súdmi. V zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je relevantnou iba právna otázka, ktorá ešte nebola dovolacím súdom riešená, a preto ani nemohlo dôjsť k ustáleniu jeho rozhodovacej praxe. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c) CSP dopadá len na prípady odlišného rozhodovania senátov dovolacieho súdu navzájom (nie na prípady existujúcich rozdielností riešenia tej istej otázky v rozhodnutiach viacerých krajských súdov). Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 CSP je iba právna otázka majúca pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčový význam, teda ktorá by v prípade, že by ju odvolací súd vyriešil inak (než v dovolaní napadnutom rozhodnutí), nevyhnutne viedla k rozhodnutiu odvolacieho súdu odlišnému od rozhodnutia napadnutého dovolaním.

20. Najvyšší súd konštatoval, že súdy oboch inštancií v priebehu sporu riešili viaceré otázky súvisiace s posúdením opodstatnenosti žalobou uplatneného nároku. Zisťovali, ako sú sporné nehnuteľnosti evidované v katastri nehnuteľností, porovnávali ich evidovaný a skutočný stav a skúmali, či sú reálne zastavané. Dovoláním napadnuté rozhodnutie nespočíva na závere, že sporné parcely nemožno vydať iba preto, lebo v katastri nehnuteľností sú vedené ako zastavaná plocha. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie na závere, že sporné parcely nie sú spôsobilým predmetom vydania podľa zákona č. 161/2005 Z. z. preto, lebo od času ich odňatia cirkvi došlo k podstatným zmenám v ich využití. I keď odvolací súd priznal význam skutočnosti, že tieto parcely nie sú v súčasnosti poľnohospodársky využívané, vo svojich úvahách išiel ďalej a za rozhodujúcu považoval skutočnosť, že sťažovateľka ničím relevantným nepreukázala, že existuje možnosť potenciálneho poľnohospodárskeho využitia sporných parciel.

21. Najvyšší súd uzavrel, že sťažovateľkou v dovolaní nastolená dovolacia otázka teda v okolnostiach daného sporu nemala určujúci význam. Odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie len na závere, že sporné parcely nie sú v katastri nehnuteľností evidované ako poľnohospodárska pôda. Zreteľne vyslovil právny názor, že údaje katastra nehnuteľností predstavujú len jeden zo znakov napĺňajúcich tento pojem, kumulatívne splnenie ktorých je nevyhnutným predpokladom možnosti vydať nehnuteľnosti podľa zákona č. 161/2005 Z. z. Druhým z kumulatívne stanovených znakov v zmysle § 2 písm. b) zákona č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je charakter dotknutej nehnuteľnosti ako produkčne potenciálnej pôdy. Odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa (sťažovateľka), pokiaľ ide o tento znak, neunesla dôkazné bremeno.

22. Ústavný súd vo všeobecnosti konštatuje, že prístup najvyššieho súdu k posudzovaniu podmienok prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP odvolávaním sa na jeho predchádzajúcu rozhodovaciu prax (judikáтуру) viažucu sa na už neúčinný procesný predpis [§ 237 ods. 1 písm. b) a f) Občianskeho súdneho poriadku] nezohľadňuje dostatočne aktuálnu koncepciu dovolania a samotnú podstatu prípustnosti dovolania založeného na dovolacom dôvode podľa § 420 písm. f) CSP. Takýto prístup môže neprimerane reštriktívne obmedziť prístup dovolateľov k vecnému prieskumu rozhodnutí odvolacích súdov z pohľadu zachovania procesných garancií a požiadaviek práva na spravodlivý proces. Naopak, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré nespĺňa požiadavky čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

23. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutia najvyššieho súdu prekonávajúce spomínaný právny názor, podľa ktorých *„Dovolací súd má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.“* (z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 4 Cdo 105/2019, rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Cdo 54/2019, porov. tiež IV. ÚS 198/2020).

24. V posudzovanej veci však ústavný súd aj napriek výhradám k spomínanému prístupu najvyššieho súdu nezistil, že by napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky. Je to z dôvodu, že jednotlivé námietky, ktoré sťažovateľka formulovala v podanom dovolaní, posúdil dovolací súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, konfrontoval ich so závermi všeobecných súdov, z čoho vyvodil, že sťažovateľkou namietané nedostatky vo vykonanom dokazovaní nezakladajú prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, keďže súdmi ustálený skutkový stav veci plynúci z vykonaného dokazovania nie je neudržateľný.

25. Ako už bolo uvedené, najvyšší súd sa s námietkami sťažovateľky formulovanými v podanom dovolaní vysporiadal, najmä ak poukázal na tie závery súdov nižších inštancií, podľa ktorých bol pre vec podstatným záver, že sťažovateľka ničím relevantným nepreukázala, že existuje možnosť potenciálneho poľnohospodárskeho využitia sporných parciel.

26. Čo sa týka stavu a využiteľnosti sporných parciel nachádzajúcich sa v k. ú. Trnávka, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že parcela [REDAKOVANÉ] je obohnaná z 3 strán plotom, nachádzajú sa na nej stromy a tráva. V blízkosti sa nachádza nafukovacia športová hala a ihriská. Tento pozemok predstavuje prilahlý pozemok k ihrisku a v správe ho má Správa telovýchovných a rekreačných zariadení hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy. Rovnako v jej správe je aj časť parcely [REDAKOVANÉ]. Väčšia časť tohto pozemku je zarastená trávnatou plochou, stromami, na trávinatej ploche sa nachádzajú betónové plochy, na ktorých stáli kedysi chatky, drevený a kovový odpad zložený na kope a kríky. Ako funkčné využitie vyplývajúce z Územného plánu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy predpokladá, časť tohto pozemku je užívaná na verejné účely športového a rekreačného charakteru. Na pozemku [REDAKOVANÉ] sú organizované rôzne kultúrne podujatia. Čo sa týka pozemku [REDAKOVANÉ], je rozdelený valom na pomerne rozsiahle trávnaté plochy redšie zarastené stromami (náletová zeleň). Z uvedeného vyplýva, že je vylúčené, aby sporné parcely, na ktoré si sťažovateľka uplatnila reštitučný nárok, mohli slúžiť poľnohospodárskej výrobe. Vzhľadom na to, že uvedené pozemky nie sú schopné reálneho poľnohospodárskeho využitia, záver najvyššieho súdu, že sporné parcely nie sú spôsobilým predmetom vydania v rámci reštitučného procesu podľa zákona č. 161/2005 Z. z., nie je ústavne neutržateľný.

27. V konaní o individuálnej ústavnej sťažnosti nie je ale úlohou ústavného súdu posudzovať silu argumentov, ale spôsob, akým ich súdy posúdili. Tento spôsob musí napĺňať účel ochrany základného práva na súdnu ochranu, čo znamená, že musí byť preskúmateľný, a nie svojvoľný a arbitrárny. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (porov. uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Cdo/194/2019 z 31. marca 2020, ako aj I. ÚS 350/08).

28. V nadväznosti na dôvody formulované ústavným súdom v bodoch 24 až 26 odôvodnenia tohto rozhodnutia dospel ústavný súd k záverom, že ústavnej sťažnosti nemožno vyhovieť. Aj napriek skutočnosti, že v čase prijatia ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie neboli ústavným súdom zistené dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, po následných vyjadreniach účastníkov konania a najmä po preskúmaní spisového materiálu k základnému konaniu vedenému pred všeobecnými súdmi je možné konštatovať, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu označených základných práv sťažovateľky.

29. Ústavný súd dodáva, že interpretačný prístup dovolacieho súdu bol materiálny a pre sťažovateľku priaznivý (bod 21 tohto odôvodnenia), keďže pri striktnom výklade postačovala konštatácia nenaplnenia jedného z dvoch kumulatívne ustanovených znakov, ktorým je neevidovanie sporných parciel v katastri nehnuteľností ako poľnohospodárskej pôdy.

30. Vzhľadom na to, že ústavnej sťažnosti sťažovateľky nebolo vyhovené, bolo bez právneho významu zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2021

Libor DULÁ
predseda senátu